

ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΠΙΣΤΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΗΛΙΑΣ ΔΟ. ΚΑΦΦΕΤΖΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ — ΕΦΕΔΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΤΡΙΣ

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟΥ 1821

Με τὴ θεία ἀνατολὴ Σου
πλέον ἔσβυσε γοργὰ
κεῖδ' τὸ σκότος τῆς δουλείας
ἢ σκλαβιά ἢ φοβερά.
κι' ἐκνύμισε ἐλευθέρᾳ
ἀπὸ κάθε μας γωνιά
ἢ ὥραία μας ΣΗΜΑΙΑ
Ζήτω, Ζήτω ἐλευθεριά.

Ἔλα, ἔλα Σὺ καὶ πάλι
νὰ σκορπίσης ἑλευθεριά
καὶ σ'τὰ ἄλλα τὰ ἀδέλφια
ποῦναι τῶρα στὴ σκλαβιά.

Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ ἀναπέμψατε εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ὑψίστον διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ νέφους, τοῦ σκότους, τὸ ὅποιον τὴν ἀνθρωπότητα ἐπὶ αἰῶνας ἐκάλυπτε. Στεφανώσατε ἐπίσης τοὺς τάφους τοὺς περικλειόμενους τὰ ὅσα τῶν ἀνδρῶν τῶν ὁποίων τὸ χυτὸν αἷμα συνετέλεσεν εἰς τὴν ποθητὴν διάρρηξιν τοῦ φοβεροῦ ζυγοῦ τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων δεσμῶν ἅτινα ὡς ὁ σκότος θάνατος ἐφθειρον τὴν Ἑλλάδα μας. Ἀνυψώσατε μέχρι οὐρανοῦ τὴν φωνὴν μετὰ τὰ ἔσματα τῶν πάλπων ἡμῶν ἵνα φθάσωσιν εἰς τὰ ὕψη αὐτῶν καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀγαλλίασιν προσφέρωμεν. Ἀνυψώσατε, ἀνυψώσατε τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

σημαίαν καὶ πληρώσατε τὴν ἀτμοσφαῖραν εὐωδίας ἣν ἔλαβεν ἁγίασθαι διὰ τοῦ αἵματος βαρεῖσα τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνισθέντων πατέρων ἡμῶν. Ἡμεῖς εἰ-

μεθὰ οἱ ἀλόγονοι ἐκείνων, ἡμεῖς τοῖς χρεωστούμεν τὴν ἀπόδοσιν χαρίτων, ἡμεῖς πρέπει νὰ τοὺς μιμώμεθα δι' ἔργων καὶ λόγων χαιρετῶντες τὴν διὰ τῶν αἱμάτων τῶν ἁγιασθεῖσαν

σημαίαν. Τὴν σημαίαν τοῦ ἐπισκόπου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ τὴν κυματίσαντα ἐν Ἀγίᾳ Λαύρᾳ καὶ ἀνοίξαντα τὰ νέφη τῆς δουλείας εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανόν, τὸ δῆγμα τῆς ἐλευθερίας. Ταύτην μᾶς ἐκληροδότησαν ἐκεῖνοι ἵνα τὴν ἐξαπλώσωμεν καὶ ἀναπτύξωμεν καὶ εἰς τοὺς ἀλυτρώτους ἡμῶν ἀδελφούς· ὅχι νὰ τὴν κρύψωμεν, ὡς ὁ ἄφρον δοῦλος τὸ τύλαντον ἐν τῇ γῇ. Ἄν πρέπει νὰ κάμωμεν κατάχρησιν τοῦ δώρου, ὅπερ εἶναι θεῖον, διότι κακῶς θὰ ἀπολεσθῶμεν. Μήπως δὲν εἶνε ἰδιοὶ μας οἱ ἐλευθερώσαντες τὴν Πατρίδα; βεβαίως, ἀλλὰ καὶ αἱ σκέψεις μας καὶ τὰ ἔργα μας πρέπει ν' ἀποβλέπωσιν ὅπου ἐκείνων, ὧν ἔλκομεν τὴν καταγωγὴν. Δυστυχῶς ἐπιθυμία μόνον ὑπάρχει καὶ ἴσως οὐχὶ θέλησις ἀφοῦ καταπίπτωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον συμπαρασύροντες καὶ τὴν πατρίδα εἰς τὴν θέσιν ἡμῶν ἥτις μίαν ἡμέραν θὰ διαμαρτυρηθῇ πρὸς ἡμᾶς λέγουσα:

Παδὶὰ μὲ ἡλισμονήσατε
στοργὴν πρὸς τὴν μητέρα
αὐτὴν ποὺ σὰς ὠδήγησεν
σ' τὸ Φῶς καὶ σ' τὴν ἡμέραν.

Ἐκείνην ποὺ ἐξύμνησαν
λαοὶ τῶν Εὐρωπαίων
γὰ τὴν μεγάλην γέννησιν
Κιμῶνων Περικλέων.

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΣΕΙΣ

ΣΟΛΩΜΟΣ — ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν σύγκρισιν τῶν δύο τούτων Ἑθνικῶν ποιητῶν, ὀφείλομεν παρεκβατικῶς νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἕκαστος ποιητὴς ἢ πεζὺς συγγραφεὺς ἀντιπροσωπεύει τὸ πνεῦμα καὶ τὰ ἥθη τῆς ἐποχῆς τῶν οὗτως οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ τῆς ἀρχαιότητος Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς, ἐπειδὴ ἔζησαν ἐν ἐποχῇ θεοκρατικῇ, καθ' ἣν ἠγείροντο τὰ τρόπαια τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων ἐν τοῖς δράμασιν αὐτῶν καταδεικνύουσιν ὅτι ἡ φυσικὴ ἀρετὴ καὶ εὐσέβεια καὶ ἡ πίστις πρὸς ἀνωτέραν δύναμιν διέπυσαν τὸν κόσμον εἶνε τὰ μόνα θέμεθλα τῆς ἀληθοῦς προόδου καὶ ἀκμῆς τῶν Ἑθνῶν. Τοῦναντίον δ' ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Εὐριπίδου καταφαίνεται ἡ χαλαρότης τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος, καθόσον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τοῦ διεῖπεν ἡ ἀμφιβολία περὶ ἀνωτέρας προνοίας, σαφέστατα δ' ὁ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀντιπροσωπεύει τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τοῦ, καθ' ἣν ἡ φυσικὴ ἀρετὴ, ἀν μὴ εἶχεν ἐκλίπῃ τελείως ὁμῶς εἶχε χαλαρωθῇ, διότι ὁ εἰρημένος συγγραφεὺς ὁσαύποτε πολιτικὰ ἀξιώματα καὶ ἀν ἀναπτύσσει ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ ἔχοντα γενικὸν κύρος, ὁσονδήποτε μετὰ βαθυνόας καὶ ἀν ἐξετάζει τὰ γεγονότα, οὐδαμῶς ὁμῶς ἀναφαίνεται ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ ἡ θεία δύναμις ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὁ τῶσον χαλαρὸς πρὸς τὴν ἀνωτέραν δύναμιν, τί συνέγραψε; τὸν πόλεμον ἐκεῖνον, ὅστις συνέτριψε καὶ κατεπόντισε ἐπὶ

ΣΠΥΡ. ΛΑΜΠΡΟΣ
(Ἐκ Κολοκοῦτων τῆς Ἀρτις)

Καθηγητὴς Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου.

αἰῶνας τὸν Ἑλληνισμόν· ἐν γένει λοιπὸν πᾶς συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς ἀντιπροσωπεύει τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τοῦ. Παραβάλλοντες ὁμῶς τὸν ποιητὴν Σολωμὸν πρὸς τὸν Βαλαωρίτην βλέπομεν, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ τηρεῖται ὁ γραμματολογικὸς κανὼν, καθόσον ἡ ἐποχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἦτο τοιαύτη, ὥστε φιλοθηρηκεῖα καὶ φιλοπατρία ἦσαν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἀκμῆς τῶν, ἐπομένως ὁ ποιητὴς ἔχων περιβάλλον ἐνθου-

σμερὸν Ἑθνικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοῦ. Βαραωρίτου βλέπομεν ὅτι διαπνέει ταύτην θεομὸν θρησκευτικὸν αἰσθημα καὶ ἀπαράμιλλος πατριωτισμός, καίτοι ἔζησεν ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ φιλοπατρία δὲν ἦσαν ἐν τῇ αὐτῇ βαθμίδι ὡς ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦναντίον· ὁ ξενισμὸς εἶχε εἰσελάσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ποιητοῦ ἐν δὴ τῇ τῇ δυνάμει. Ἀλλὰ πόθεν ἦνταί τὸν μέγαν ἐνθουσιασμόν τοῦ ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος, ὃν δεικνύει εἰς τὰ ἔσχα αὐτοῦ ποιήματα, ἅτινα πληροῦσι τὰ στήθη τοῦ ἀνεγινώσκοντος αἰσθημάτων θρησκευτικῶν καὶ πατριωτικῶν καὶ ἐπαναφέρονται εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγνωστοῦ ζῶσαν τὴν ἡρώϊκην ἐποχὴν; αὐτὸς οὗτος μαρτυρεῖ πόθεν ἦνταί τὴν ἐμπνευσίν τοῦ καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ α').

Ἐκ τῆς βαθειᾶς μελέτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἣν νυχθημερόν ἐμελέτα διότι ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγεν «θεμέλιον τῆς νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως πρέπει νὰ εἶνε ἡ πιστὴ ἐξιστόρησις τῶν παθημάτων καὶ μαρτυριῶν τοῦ ἔθνους καὶ ἡ διενεχὴς τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸν ξενισμὸν πάλη». β'). Ἐκ τῆς ἀντικρὺ τῆς Λεωνόδος κειμένης ἰδίας Πατρίδος τοῦ Ἡπείρου ὡς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ διὰ τῶν δε τῶν ἐκφραστικῶν λέξεων, δι' ὧν καταδεικνύει τὴν μεγάλην του στοργὴν πρὸς αὐτήν. Ἐπειδὴ ἡ Ἡπειρος εἶτε ἐνεκα τῆς γεωγραφικῆς θέσεως αὐτῆς εἶτε ἐνεκα τῆς φύσεως τῶν τέκνων τῆς ὑπῆρξεν ἡ ἀκρόπολις, τὸ ἱερὸν βῆμα, ἐνθα ὁ νέος Ἕλλην ἠδυνήθη νὰ προφυλάξῃ ὡς ἄστρον προθέσεως τὴν ἰδέαν τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος, τὸ κατ' ἐμὲ ἔκρινε εὐλογον πρὸς τὸ παρὸν ἐκεῖ νὰ ἀνασκάψω πρὸς ἀνεύρεσιν νέων

ΔΗΛΩΣΙΣ

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» θὰ ἐργασθῇ πάση δυνάμει ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν κακῶς κειμένων, ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ τόπου καὶ τοῦ Λαοῦ, ἐπαγρυπνοῦν ὡς Κέρβερος ἐπὶ τῶν ἀληθῶν τῆς Πατρίδος συμφερόντων καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Λαοῦ.

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» οὐδα ἀνεξάρτητος ἐφημερίς θὰ περιέχῃ ἄρθρα Θεολογικά, Κοινωνικά, Πολιτικά, Ἐμπορικά, ὁδηγίας, διαφόρους ἐιδήσεις, Ποιήματα, συμβουλὰς καὶ διάφορα γινώμια.

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» θὰ προσπαθῇ ἐν παντὶ ζητήματι ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ ἀποδίδῃ ἐκάστῳ τὸ προσήκον καὶ θέλει ὑποφωτῇ ὑπὲρ παντὸς ἀδικουμένου.

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» θὰ μεταβιβάζῃ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ἡπειρώτας τὰς ἐκ τῶν ἀλυτρώτων εἰσέτι ἀδελφῶν ἡμῶν εἰδήσεις καὶ θὰ κρατῇ αὐτοὺς ἐνημέρους παντὸς ζητήματος.

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» καὶ ἄρχας θὰ ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός, βραδύτερον δὲ καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα καὶ ἐκτάκτως ὡς αἰσῆς ἡθελε παραστῇ ἀνάγκη.

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» θ' ἀποσταλῇ καὶ εἰς μὴ ἐγγεγραμμένους ἤδη συνδρομητὰς. Ὅσοι θὰ κρατήσωσι τὰ φύλλα θὰ λογιθῶσι συνδρομηταί.

— Ἡ συνδρομὴ οὐδα προσπληρωτέα ὠρίσθη διὰ μὲν τὸ ἐσωτερικὸν εἰς δραχ. 5 κατ' ἔτος, διὰ δὲ τὴν Κρήτην εἰς φράγκα 6 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς φράγκα χρ. 7.

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» θὰ κυκλοφορῇ εἰς ἀπασας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, Κρήτην, Κύπρον, Αἴγυπτον, Νέαν Ὑόρκην, Φιλαδέλφειαν, Βοστώνην καὶ.....

— Διὰ πᾶσαν αἰτησὶν καὶ πληροφορίαν ἀπευθυντέον πρὸς τὴν Ἐφημερίδα «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» — Ἀριαν (Ἡπείρου).

— Αἱ συνδρομαὶ καὶ πᾶν ἕτερον χρηματικὸν ποσὸν θ' ἀποστέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τὸν κ. Ἡλίου Ἀθ. Καρφετζήν Δικηγόρον — Ἀριαν (Ἡπείρου) ἢ διὰ τῶν ἀναγνωρισμένων διὰ δελτίου ἀντιπροσώπων ἡμῶν.

— «Τὸ Φῶς τῆς Ἡπείρου» οὐδα ἢ πρώτη ἐφημερίς ἢ ὁποία ἐκδίδεται ἐν τῇ ἐλευθέρῳ λωρίδι τῆς Ἡπείρου, εὐελπιστεῖ δι' αὐτὴν τῆς συνδρομῆς καὶ ἐνισχύσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἡπειρωτῶν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν ὁποίων κατέχεται εἰς τὸν ἀγῶνα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐν Πάτραις ὁ κ. Γ. Χαλαράμπους ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοτ. σχολείων πλούσιον γεῦμα παρέθεσεν εἰς τοὺς συμπατριώτας του ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων τῆς πεφιλημένης του θυγατρὸς Ἐλευθερίας.

— Ἀφίκετο ἐνταῦθα χάριν τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ὁ ὑπολογαγὸς τοῦ Πεζικοῦ κ. Ν. Καρτεσινοῦ.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Μεσολογίῳ ὁ διαπρεπὴς ἀξιωματικὸς καὶ Βουλευτὴς Τριγωνίας Ἀριστ. Μάνεσης γαμβρὸς τῶν ἐξ Ἀρτῆς κ.κ. Στεφ. καὶ Κωνστ. Τζίνη μεγαλεμπόρων ἐν Πάτραις. Ἡ διεύθυνσις τοῖς ἐκφράζει τὰ εὐκρινῆ συλληπητήριά της.

— Ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του ὁ Ἀθανάσιος Ἀυλόγιαννης, ἐξάδελφος τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ. Οἱ συνεργάται τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐκφράζουσι τὰ εὐκρινῆ συλληπητήριά των πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος. Π.-Μ.-Κ.

Ἄν θέλομεν διπλὴν χαρὰν καμῶν νὰ τραβοῦμε Λαχεῖα μὲν ὡς παρῶμε ὅλοι νὰ θυμηθῶμε.

Ἰδετε τὰ καράβια μὲν τὰ πολυαγαπημένα ποῦ στὸ λιμάνι στέκανε τόσον καμαρωμένα.

ΠΑΤΡΑΙ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 1908

4 Δραχμαὶ ἕκαστον Γραμματίον ἰσχύον διὰ τὰς 4 κληρώσεις
Μία Δραχμὴ ἕκαστον Γραμματίον ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ
τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

4	Μεγάλα κέρδη	ἐξ	100,000	ἐκ	400,000	Δραχμῶν
4	Κέρδη	ἐξ	25,000	ἐκ	100,000	Δραχμῶν
4	Κέρδη	ἐκ	10,000	ἐκ	40,000	Δραχμῶν
12	Κέρδη	ἐκ	5,000	ἐκ	60,000	Δραχμῶν
20	Κέρδη	ἐκ	1,000	ἐκ	20,000	Δραχμῶν
1641	Κέρδη	ἐκ	100	ἐκ	164,000	Δραχμῶν
2312	Κέρδη	ἐκ	50	ἐκ	115,000	Δραχμῶν
4000	ἐν ὅλῳ Κέρδη	ἀξίας Δραχμῶν			900,000	Δραχμῶν

Μέχρι τῆς πρώτης κληρώσεως (27/10 Ἀπριλίον 1908) θὰ ἐκδοθῶσι μόνον 300,000 τετραδράχμων γραμματίων, ἢ π' ἀριθ. 1—300,000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι θὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῆς κληρωτικῆς, κατὰ τὴν κληρώσιν ταύτην. Κατόπιν θὰ ἐκδοθῶσιν μονόδραγμα γραμματία, ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων, ἢ π' ἀριθ. 300,000 ἀχρὶς 1,000,000 θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς κληρωτικῆς καὶ οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοί.

Γραμματία πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς σταθμάρχους καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ἕκαστον, ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις καὶ πρὸς ΔΡΑΧΜΗΝ ΜΙΑΝ ἕκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ἡ πώλησις τῶν γραμματίων ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς 1/14 Ἰανουαρίου 1908.

Ο Διευθύνων Τμηματάρχης

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἰωάννινα. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Πρὸ ἡμερῶν ἐφρονεῖτο ἐν τῷ Ἀργυροκάστρῳ ὁ Μπύμασης τῆς Χωροφυλακῆς ἐξῆθι τῆς οἰκίας του ὑπὸ τουρκικῶν τῶν Ἀλβανικῶν κομιτῶν πρὸς συλλήψιν τῶν δραστῶν μετέβη ἐντεῦθεν δύναμις στρατιωτῶν καὶ χωροφυλάκων, ἀλλ' οἱ δρᾶσται κατῴρθωσαν νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῆς συμμορίας των, καὶ ἀντιτῆλαξαν ἀρκετοὺς πυροβολισμοὺς μετὰ τοῦ στρατοῦ. Ἀποτέλεσμα τῆς συμπλοκῆς ταύτης, ἦτις ἐγένετο ἐξῆθι τῆς πόλεως τοῦ Ἀργυροκάστρου ὑπῆρξεν ὁ φόνος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ, ἐνὸς τσαούση καὶ ἑνδεκα στρατιωτῶν. Πρὸς καταδίωξιν τῆς περὶ τοῦ Ἀργυροκάστρου περιφερομένης Ἀλβανικῆς ἡστοσυμμορίας ἀποστέλλεται ἐντεῦθεν καθ' ἑκάστην ἰσχυρὰ δύναμις.

Πολλὰ ἐπαναστατικά προκηρύξεις διεγείρονται ὑπὸ τοῦ Ἀλβανικοῦ κομιτάτου ὡς καὶ βιβλία Ἀλβανιστὶ γεγραμμένα καὶ ἀναγινώσκοντες οἱ χωρικοὶ νὰ ὁμολογῶσι τὴν Ἀλβανικὴν ὡς ἐθνικὴν τῶν γλώσσων.

Πρέβεζα. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Οἱ ἐνταῦθα Ἀλβανοὶ ἀποτελοῦσι σύνδεσμον, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν σχεδίων τοῦ Ἀλβανικοῦ κομιτάτου πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτονομίᾳ Ἀλβανικοῦ πολιτεύματος. Ἐνταῦθα ὁ σύνδεσμος οὗτος ἐργάζεται λίαν ἀφόβως καὶ δραστηρίως, καθόσον πάντες οἱ κατέχοντες τὰς ὑψηλὰς δημοσίας θέσεις εἶναι Ἀλβανοὶ μέλη τοῦ Ἀλβανικοῦ κομιτάτου. Εἰρηνοδότης, πρόεδρος κακουργιοδικεῖον, εἰσαγγελεὺς, ἀνακριτὴς, δύο ἑννοχοὶ τοῦ κακουργιοδικεῖον καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἶναι ἅπαντες Ἀλβανοὶ πρωτοστατοῦντες εἰς πᾶν κίνημα. Μάλιστα δὲ καὶ ὁ τῶς ἐκτελῶν χρῆμα μυντεσαρίφου καὶ αὐτὸς Ἀλβανὸς ἐκ τῶν πρώτων συνεργῶν.

Ἡδὴ διωρίσθη νέος μυντεσαρίφης Μιτυληναῖος τὴν πατρίδα καὶ γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Ὁ νέος οὗτος μυντεσαμίφης εἶναι ἐκ τῶν ὀθωμανῶν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς ἡσυχίας τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους, ἔλ-

Αὐτὰ ὅλα γινώσκων μετὰ τὴν ἀγὰν λαχεῖα, ὡς κ' ἐν ἄλλο πούμινε πέρα στὴν Σαλαμίνα.

Τίς οἶδε ἂν αὐτὰ ποτὲ μὴ μέρη, δαφνηφόρα εἰς τοῦ Βοσπόρου τὰ νερά θὰ πλεύσουν νικηφόρα.

Γ. Τ.

μοῦ. Προέτεινε ν' ὀρίσθαι συγκεντρωθῶσι τέσσαρα χωρὶς τῶν Λακωνικῶν Σουλίων μεταξὺ τῶν ὁποίων τιγγάνονται καὶ οἱ Παπαδάτες καὶ Ποδωγόρα καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν νὰ κτισθῇ τζαμίον ἵνα οὕτω ἐπιβεβαιωθῇ ἡ κατοχή(;) τοῦ Σουλίου. Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι ἀνέστησαν προέτεινε τὴν ἐξορίαν τριῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ἐξ ὧν ἡ μία τυγγάνει ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος.

Μεγίστη ἀνάγκη εἶναι νὰ συστηθῇ ἐνταῦθα ἑλληνικὸν Προξενεῖον.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἦτο καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς (καὶ ποῖος ἐλεγε;) ποὺ ἐπερίμεναν τὸν πόλεμον αὐτὸς θὰ πῆγαινε πρῶτος στὰ Γιάννενα αὐτὸς μὲ τὴν σημαία μπροστὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ πίσω καὶ καρτέραγε τὴν εὐλογημένην ὥρα μὲ λαχτάρα «ποτὲ θὰ γίνῃ πόλεμος» ὥστε οὐδὲ ἀμα τῶλεγον τῶρα γρήγορα, ἐνθουσιαζέτο μόνον περὶ τοῦ δὲν πετοῦσε ψηλὰ τὸ καπέλλο του, γιὰτὶ ἔφερε τὸ σταυρὸ καὶ τὸ στέμμα.

Καὶ ἡ εὐλογημένη ὥρα ἐφθασε ὁ δὲ μισόμουρλος (;) εἶποι τὸν λένε ἀκόμα, στρατιώτης ἔκαμε τὸ καθήκον του γιὰ τὴν μικρὰ μας τῶρα ἐλευθέρῃ πατρίδα καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐπολέμησε καὶ αὐτὸς στὸ Γκρίμποβο μὴ ἐπολέμησε σὺν σωστῶς ἡρώας, ὁ λοχίας του τοῦ μαρτυροῦνται ὅλοι τοὺς φωνάζαν «μορὲ ξεκουρασμένη, σκόνη τὸ κεφάλι σου μὴ σὲ βρῇ κἀνα βόλα, καὶ περνοῦσαν τὰ βόλια βορρῇ ἐπάνω του δὲν τὸν φόβιζε τοῦτο: ὅσο πυκνότερα ἔπεφταν τὰ βόλια, τόσον χειρότερα αὐτὸς ξεπετοῦσε ἀπὸ τὸ ταμποῦρι του καὶ πᾶνον στὸ δαιμονισμένον σφύριγμα, ποῦ ἐμοιάζε σὺν νὰ περνοῦσαν σιμὰ σου ἑκατομύρια σφήκαι, ποῦ ἐφαίνετο σὺν νὰ νιαουρίζουν χιλιάδες γάτες, αὐτὸς γελῶδες, πηλιδόσι, ἐφώναζε καὶ μόλις διέκρινε κἀνα τοῦρκικο κεφάλι νὰ ξεπροβάλλῃ, τότε καὶ αὐτὸς ἔαμολοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ βόλι καὶ τὸ ἐστειλε περὶ αὐτοῦ τοῦ κου φονάζοντα «πάρε καὶ σὺ κέρασμα».

— Μορὲ κούφου καὶ στεῖλ' τοὺς κέρασματα.

— Ἐγὼ τὸ Τίμιο Ξύλο, ἀπαντοῦσε καὶ ἔακο λουθοῦσε νὰ φωνάζῃ, νὰ πηδᾷ νὰ τραγουδᾷ, ἐνῶ σὺν βορρῇ δεξιά κατ' ἀριστερά, ἀπὸ παντοῦ, ἔπεφταν τὰ βόλια κατ' ἐπάνω του, χωρὶς νὰ τοῦ ἐγγισσοῦν οὔτε μὴ τρεῖς ἀπὸ τὸ κεφάλι του εἶχε μεθῶσι, εἶχε ἀπομουρλαθῇ ἀπὸ τὸν καπνὸν, ἀπὸ τὴν μυρουδιά τῆς μπαρούτης, ἀπὸ τὸ ἀδιάκοστο σφύριγμα τῶν βολιῶν, ἀπὸ τὸ δαιμονισμένον βόγκημα τῶν ὀβιδίων, ποῦ ἔπεφταν κατ' ἐπάνω στὰ προχώματα τῶν τοῦρκων, ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐμπιστοσύνη ποῦχε στὸ φυλάκτο ποῦ ἔφερε ἐπάνω του, στὸ γκόλφι του, καὶ ἐπαίξε μὲ τὸ θάνατον μὰ καὶ τοῦ χάφου δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ σηκώσῃ κἀν τὰ μάτια του στὸ γενναῖο μορφεῖο ποῦ ὑπερήσπεζε σὺν παλληκάρει τοῦ Εἰκοσιένα τῆς τῆς Περικλῆος του, ποῦ ἀνεδείχθη σωστός ἥρωας περιφρόνησι στὴ περιφρόνησι! Μία φορὰ τὸ μεσημέρι στὴς δυὸ τοῦ Μαγιοῦ, ποῦ εἶχε ἀγιάσει ἄλλο τὸ ἀδιάκοπο ντουφεκίδι, ποῦ καὶ ποῦ ἔπεφτε κἀνα ντουφεκί, σὺν ἐξακρίπτει κἀνα κεφάλι ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὰ βράχια ἢ τὰ χαμοκλάδια, παρεκάλεσε τὸ λοχία του, ποῦ ἦτο κοντὰ του, νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδεία νὰ πᾶσιν ὡς παρακάτω γιὰ ἀνάγκην του. «Μὴ φανῇς, τοῦ φωνάζει ὁ λοχίας ἀπὸ τὸ ταμποῦρι σου γιὰτὶ σοὺ σφύριξαν οἱ Τοῦρκοι: ὅτι θὲς κἀμε αὐτοῦ». «Ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σκιάζεσαι, κύρ λοχία μου νὰν' καλὰ τὸ γκόλφι μου, ἀπολογιέται, καὶ ξεπροβάλλει ὄχι ἀπὸ τὸ μικρὸ χαμόκλαδο ποῦχε γιὰ ταμποῦρι του.

Βορρῇ ἔπεφταν τὰ βόλια κατ' ἐπάνω του, ἐνῶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν φούρκα του, γιὰτὶ δὲν εἶχε τρόπον νὰ ἐκδικηθῇ, ἄρχισε τῆς βρισιῆς καὶ τῆς κατάρασις γιὰ τοὺς ἀπίστους μουρτάδες καὶ ὅστερα ἀπὸ «λίγο παρ' ἐκεῖ καμπύλωσε τὸ κορμὶ του, καὶ ἀνασάκωσε τὸν μαντῖα του καὶ τοὺς εἰδεξε μὲ δύο ἀνοικταῖς παλάμας τὰ

τὴ στιγμῇ ἐκείνῃ ἕνας ψιλλὸς ἦχος συγκρατητὸς ἀκούσθηκε καὶ ἔνα νὰ α α α! βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μορλοῦ χωρὶς νὰ κόψῃ τῆς βρισιῆς καὶ τῆς κατάρας τοὺς ἀπίστους, ποῦ οὔτε τὸ νερὸ του δὲν τὸν ἄφιναν νὰ κἀνῃ μὲ τὸ ραχάτι του. Καὶ ὁ πόλεμος τελείωσε ὁ δὲ μορλόος μὰς ἐγύρισε πάλι ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος σὺν πρώτῳ. Ποτὲ μου δὲν τὸν ἄκουσα νὰ μιλῇ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, γιὰ τὴν παλληκάρια του, καὶ ἂν τοῦ κἀνῃ κανεὶς λόγο γι' αὐτὸ βάξει τὸ χέρι στὴν καρδιά του, καὶ λέγει, ἀνὰ καλὰ τὸ Τίμιο Ξύλο καὶ δὲν μὲ «σοτώσαν». Μόνον σ' ἕνα πράγμα ἄλλαξε δὲν τὸν ἄκουσα ποτὲ ἀπὸ τότε νὰ πῇ σταῖς καλαῖς «μέρας τὴν στερεότυπη εὐχή του, τοῦ χρόνου στὴ Πόλιν». Γιὰτὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ξεψάξῃ. Καὶ μὴ φορὰ ποῦ θέλησα νὰ τὸν ῥωτήσω γι' αὐτό, ἔβγαλε μόνον ἕνα βαθὺ κρυφὸ ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὴν καρδιά ἀναστενάγμα, μὴ κντ-ταξε παραῖνα καὶ λυπημένα καὶ σηκώθηκε κ' ἐφυγε χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξ' ἀπὸ τὸ στόμα του.

ΚΩΝΣΤ. ΜΠΛΕΤΣΗΣ

('Ἐξ Ἀρτῆς)

Καθηγ. τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀβερφείου Γυμνασίου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀντιπρόσωποι ἡμῶν ἀνεγνωρίσθησαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ κ. Κ. Μπλέτης καθηγητὴς τοῦ Ἀβερφείου Γυμνασίου, ἐν Κύπρῳ ὁ κ. Ν. Μπλέτης καθηγητὴς τοῦ ἐν Δαιμωσφ Γυμνασίου, ἐν Κρήτῃ ὁ κ. Ἀντ. Κωνσταντίνου Εἰρηνοδίκης.